

LBRIS

We know
books

ALTE ROMANE SCRISE DE
COLLEEN HOOVER

Heart Bones

Dintotdeauna TU

Verity

Totul se termină cu noi

Confess

Ugly Love

Hopeless
Fără speranță

Speranța pierdută

Slam, din dragoste pentru Layken

Layla

COLLEEN
HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
ANDREEA ROȘETȚ

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2022

Față în față cu detectivul

Înainte să cobor scările, i-am pus lui Layla două straturi de bandă adezivă pe gură. Încă o aud cum se chinuie să strige, când detectivul se așază cu calm la masă.

Are un reportofon vechi, ca din filmele din anii optzeci, de aproximativ douăzeci și cinci de centimetri lungime și cincisprezece lățime, cu un cerc mare, roșu, pe butonul din stânga. Îl apasă în același timp cu butonul *play* și împinge reportofonul către mijlocul mesei. Rotițele casetei încep să se învârtă.

— Te rog să spui cum te numești, spune el.

Îmi dreg glasul.

— Leeds Gabriel.

Bateriile aparatului sunt prinse și ele cu bandă adezivă. Mi se pare oarecum hilar. Vechitura asta o să înregistreze fiecare cuvânt pe care urmează să-l spun, iar treaba asta ar trebui să ajute, nu?

În acest moment, aproape că am renunțat complet. Nicio șansă de vreo lumină la capătul tunelului. Nici măcar nu sunt sigur că există vreun *capăt*.

Cum pot să sper că există o cale de ieșire din situația asta, când lucrurile au scăpat atât de mult de sub control? Stau de vorbă cu un detectiv pe care l-am cunoscut online, în timp ce prietena mea e la etaj, pierzându-și cu totul mințile.

Ca și cum ar simți că mă gândesc la ea, se aud din nou zgomote de sus. Tăblia patului se izbește de perete și dă naștere unui ecou sinistru în casa asta imensă și goală.

— Bun, vorbește cel din fața mea. De unde vrei să începi?

Pare că nu o să aibă probleme să lucreze în gălăgie, dar eu nu sunt sigur că voi putea. Nu mi-e simplu să ignor faptul că știu că Layla suferă din cauza a ceea ce am făcut. Fiecare sunet care se aude de sus mă face să tresar.

— Ce-ar fi să începem cu momentul când v-ați cunoscut? sugerează bărbatul.

Ezită să răspund la întrebări despre care știu că nu ne vor oferi răspunsuri, dar acum prefer să-mi aud propria voce decât strigătele ei înăbușite.

— Ne-am cunoscut vara trecută. Aici era o pensiune. Eram într-o trupă, basist, și am cântat la nunta surorii ei.

Bărbatul nu spune nimic. Se lasă pe spate în scaun, privindu-mă cu atenție. Nu știu ce altceva să mai spun. Ar trebui să dau mai multe detalii?

— Ce legătură are felul în care am cunoscut-o pe Layla cu ceea ce se petrece în casă?

Detectivul scutură din cap și se apleacă, încrucișându-și brațele pe masă.

— Poate că n-are nicio legătură. Dar de aia sunt aici, Leeds. Orice poate fi un indiciu. Vreau să îți amintești prima zi când ai venit aici. Cu ce era Layla îmbrăcată? De ce vă aflați amândoi aici? Care a fost primul lucru pe care ți l-a zis? A observat vreunul dintre voi ceva ieșit din comun la casă în acea seară? Cu cât îmi dai mai multe informații, cu atât mai bine. Orice detaliu contează.

Îmi las coatele pe masă și-mi acopăr urechile cu palmele, ca să nu mai aud zgomotele pe care le face Layla sus. Nu suport să o aud cum suferă. O iubesc enorm, dar nu știu dacă sunt în stare să mă întorc în timp și să vorbesc despre *motivul* pentru care o iubesc atât de mult, când o fac să treacă prin asta.

Încerc să nu mă gândesc la faptul că la început lucrurile păreau perfecte. Pentru că devine și mai clar că nu mai încap în doială că sunt vinovat pentru felul în care s-au terminat lucrurile.

Închid ochii și îmi amintesc de noaptea în care ne-am cunoscut. Când viața era mai simplă. Când chiar era plăcut să nu știi nimic.

— Dansa groaznic, îi spun. A fost primul lucru pe care l-am observat la ea...

Capitolul unu

Dansează groaznic.

E primul lucru pe care-l observ la ea de pe scenă, în timp ce cânt pentru o mulțime care se tot micșorează. Are brațe lungi, pe care pare că nu știe cum să le controleze. E desculță, se învârte de colo-colo pe iarbă, dă aiurea din picioare fără pic de grație. Dă tare din cap, iar bucele ei negre, sălbatice, se mișcă înainte și înapoi ca pe o piesă heavy metal.

Ceea ce face ca felul în care dansează să fie amuzant e faptul că noi cântăm muzică country modernă. Muzică country modernă *plictisitoare*. Avem un repertoriu de cântece pe care e îngrozitor să le ascuți și pe care e și mai groaznic să le interpretezi.

E trupa lui Garrett.

Și chiar așa se cheamă, *Garrett's Band*. E cel mai bun nume care i-a trecut prin cap lui Garrett.

Sunt, neoficial, cel de-al patrulea membru — ultimul care s-a alăturat trupei. Cânt la bas. Nu e cine știe ce. Cânt la bas electric. Instrumentul invizibil, neluat în seamă, la care de obicei cântă membrul neimportant al formației. Dar pe mine nu mă deranjează să nu fiu în centrul atenției. Poate de aceea prefer basul electric oricărui alt instrument.

După ce am studiat muzica la Belmont, scopul meu a fost să devin solist și compozitor. Nu-l ajut pe Garrett să scrie piesele astea. Nu vrea să fie ajutat. Nu apreciem în același fel muzica, așa că scriu cântece doar pentru mine și le adun pentru viitor, când voi fi suficient de încrezător să lansez un album solo.

Trupa a devenit mai populară recent, și, deși suntem mai solicitați, ceea ce înseamnă că suntem plătiți mai bine, tariful meu de

basist nu a crescut. M-am gândit să abordez subiectul cu ceilalți membri ai formației, dar nu știu dacă are sens, iar ei au nevoie de bani mai mult decât am eu. Iar dacă stârnesc această discuție, e posibil să-mi ofere un loc oficial în formație, și, sincer să fiu, detest atât de tare muzica asta, încât mi-e rușine că sunt pe scenă.

Fiecare spectacol îmi mai distruge o bucățică din suflet. Una aici, una acolo. Mi-e teamă că dacă o să continui, n-o să mai rămână nimic din mine.

Sincer, nu știu ce mă ține aici. Când m-am alăturat, nu am vrut să se transforme într-o chestie permanentă, dar, din cine știe ce motiv, se pare că nu-s în stare să mă mobilizez și să încep ceva pe cont propriu. Tata a murit când aveam optsprezece ani, iar în urma morții lui, banii n-au mai reprezentat o problemă. Eu și mama ne-am ales cu o sumă destul de mare datorită asigurării lui de viață, precum și cu o companie care instalează internet care este condusă de cineva din interior și ai cărei angajați preferă să nu mă bag și să schimb lucruri care au funcționat foarte bine timp de ani de zile. Așa că eu și mama stăm departe de ei și trăim de pe urma venitului pe care ni-l aduce compania.

Evident că e un lucru pentru care sunt recunoscător, dar nu e unul de care să fiu mândru. Dacă oamenii ar ști cât de puține lucruri mi s-au cerut în viață, n-aș fi deloc respectat. Poate de aceea am rămas cu cei din formație, pentru că implică multe călătorii, multă muncă și o groază de noapți albe. Dar să mă torturez singur mă face să simt că măcar merit o parte din ceea ce am în contul bancar.

Cânt în locul care mi-a fost desemnat pe scenă și mă uit la față, întrebându-mă dacă e beată sau drogată sau dacă există șansa să se afle aici pentru a-și bate joc de cât de proastă e formația. Oricare ar fi motivul pentru care se zbate ca un pește pe uscat, îi sunt recunoscător. E cel mai distractiv lucru care s-a întâmplat la unul dintre show-urile noastre de ceva vreme. Ba chiar mă trezesc că zâmbesc la un moment dat — nici nu mai știu de când n-am mai făcut asta. Și când mă gândesc că mi-era groază să vin.

Poate atmosfera e de vină, intimitatea locației combinată cu ceea ce urmează după o nuntă. Sau faptul că nimeni nu ne acordă atenție și că nouăzeci la sută dintre invitați au plecat deja. Poate e faptul că fata are iarbă în păr și pete verzi peste tot pe rochie din cauză că a căzut de trei ori în timpul cântecului ăstuia. Ori e din cauză că după ce m-am despărțit de fosta m-am forțat să îndur o perioadă de șase luni fără sex.

E posibil ca toată atenția mea să fie îndreptată asupra fetei ăsteia în urma unei combinații între toate motivele enumerate. Nu e deloc surprinzător, pentru că, deși machiajul i s-a scurs pe obraji și că două bucle i s-au lipit de frunte din cauza transpirației, e cea mai drăguță fată de aici. Ceea ce face să fie și mai ciudat e faptul că nimeni nu-i acordă atenție. Cei câțiva invitați care au mai rămas sunt adunați în jurul piscinei alături de cuplul proaspăt căsătorit, în timp ce noi interpretăm ultimul cântec al serii.

Teribila mea dansatoare este singura care încă mai este cu noi în momentul când terminăm și începem să adunăm instrumentele.

Aud cum strigă *bis* când mă îndrept spre spatele scenei și îmi pun chitara în cutie. O închid în grabă, sperând să o pot găsi odată ce încercăm toate instrumentele în dubă.

Am rezervat pentru toți patru două camere aici, la pensiune, pentru a petrece noaptea. Până la Nashville e drum lung, unsprezece ore, și niciunul dintre noi nu vrea să o ia din loc în toilul nopții.

Mirele se apropie de Garrett când acesta închide ușile dubei și ne invită la un pahar. În mod normal, aș refuza, dar trag speranță că dansatoarea încă mai e pe aici. A fost de-a dreptul distractivă. Și mi-a plăcut faptul că nu a fredonat nici măcar un vers. Nu cred că aș putea să fiu atras de o fată căreia chiar îi place muzica lui Garrett.

O găsesc în piscină, plutind pe apă, încă purtând rochia crem de domnișoară de onoare, plină cu pete de iarbă.

E doar ea în piscină, așa că iau o bere, merg înspre partea adâncă, îmi dau jos pantofii și îmi bag picioarele în apă, cu tot cu blugi.

În cele din urmă, undele provocate în partea mea de piscină ajung în locul în care se află ea, dar nu-și ridică privirea ca să vadă cine a intrat în apă. Continuă să se uite la cer, tăcută și nemișcată, ca o frunză care plutește deasupra apei. Complet în contrast cu felul ridicol în care se comportase mai devreme.

După câteva minute în care nu am făcut nimic decât am privit-o, corpul ei se lasă la fund și dispore. Când iese la suprafață, mă privește direct în ochi, ca și cum ar fi știut în tot acest timp că eram acolo.

Se menține deasupra apei prin mișcări line ale picioarelor și ale brațelor. Încetișor, face ca distanța dintre noi să dispară și ajunge direct în fața picioarelor mele. Mă fixează cu privirea. Luna e în spatele meu, reflectându-se în ochii ei ca două becuțe.

De pe scenă mi s-a părut frumușică. Dar acum, când mă aflu la câțiva centimetri de ea, e cea mai frumoasă persoană pe care-am văzut-o vreodată. Cu buze cărnoase, roz, și cu linia feței delicată, pe care sper s-o mângâi la un moment dat. Ochii ei sunt la fel de verzi ca iarba care înconjoară piscina. Aș vrea să alunec în apă alături de ea, dar am telefonul în buzunar și o doză de bere pe jumătate plină în mână.

— Te-ai uitat vreodată la filmulețele alea de pe YouTube în care oamenilor li se întâmplă lucruri jenante? întrebă ea.

— Nu, îi răspund.

Respiră greoi, încercând să se mențină plutind.

— Sunt niște videouri amuzante. Camera face *zoom* pe fețele lor în cel mai groaznic moment. Sunt niște compilații care se numesc „oameni care mor pe dinăuntru”.

Își șterge apa din ochi cu ambele mâini.

— Așa arătai și tu pe scenă în seara asta. Ca și cum ai fi murit pe dinăuntru.

Nu-mi amintesc ca ea să se fi uitat către scenă, cu atât mai puțin să se fi uitat la mine îndeajuns de mult încât să își dea seama cu exactitate cum mă simt de fiecare dată când sunt forțat să interpretez cântecele alea de rahat în fața tuturor.

— Deja sunt mort pe dinăuntru. Am murit în prima seară când am început să cânt în trupa asta.

— M-am gândit eu. Ți-a plăcut cum am dansat? Încercam să te înveselesc.

Încuviințez din cap și iau o gură de bere.

— A funcționat.

Zâmbește și se scufundă timp de câteva secunde. Când iese din nou la suprafață, își dă părul peste cap și mă întrebă:

— Ai prietenă?

— Nu.

— Prieten?

— Nu.

— Soție?

Scutur din cap.

— Măcar ai prieteni?

— Nu prea, recunosc eu.

— Frați sau surori?

— Sunt singur la părinți.

— La naiba. Ești singur.

Încă o judecată corectă. Deși, în cazul meu, singurătatea e o alegere.

— Cine e cea mai importantă persoană din viața ta? continuă ea. Părinții nu se pun.

— În momentul ăsta?

Dă din cap.

— Da, chiar acum. Cine e cea mai importantă persoană din viața ta?

Mă gândesc un moment la întrebarea ei și îmi dau seama că n-aș încasa un glonț pentru nimeni în afară de mama. Cei din trupă îmi sunt indiferenți. Sunt mai degrabă colegi de muncă, oameni cu care nu am nimic în comun. Iar din moment ce părinții nu se pun, fata asta e efectiv singura persoană la care mă gândesc acum.

— Cred că tu, îi spun.

Își lasă capul într-o parte, mijind ochii.

— Destul de trist.

Își ridică tălpile și se împinge în peretele piscinei aflat între picioarele mele, apoi se îndepărtează.

— Atunci ar trebui să fac în așa fel încât să ai parte de o noapte bună.

Zâmbetul ei îndeamnă la flirt. E o invitație.

Îi accept invitația punându-mi telefonul pe beton lângă doza de bere acum goală. Îmi dau jos tricoul și observ cum mă privește când cobor în piscină.

Suntem la același nivel acum, și, la naiba, pare că a devenit și mai frumoasă.

Înotăm unul în jurul celuilalt încetișor, cu grijă să nu ne atingem, chiar dacă este evident că amândoi ne-am dori asta.

— Cine ești? întrebă ea.

— Cel care cântă la bas.

Râde, iar felul în care o face e complet diferit de vocea ei subțirică. E un răs intenționat și brusc, și e posibil să-mi placă mai mult decât vocea ei.

— Cum te cheamă, clarifică ea.

— Leeds Gabriel.

Încă înotăm în cercuri unul în jurul celuilalt. Își lasă capul într-o parte și pare că se gândește o vreme la numele meu.

— Leeds Gabriel e un nume potrivit pentru liderul unei trupe. De ce cânți în trupa altcuiva?

Continuă să vorbească, aparent fără să aștepte un răspuns la întrebare.

— Te-au numit ai tăi după orașul ăla din Anglia?

— Dap. Pe tine cum te cheamă?

— Layla.

Își șoptește numele, ca și cum ar fi un secret.

E un nume perfect. Singurul pe care ar fi putut să îl spună și să i se potrivească — n-am niciun dubiu în privința asta.

Din spatele meu se aude o voce.

— Layla, deschide gura!